Година Четвърта · Варна. Четвъртъкъ, 4 Май 1895 г. · Брой 148

ЧЕРНО МОРЕ

ОБЩЕСТВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

ОСНОВАНЪ ВЪ 1891 ГОДИНА,

Излѣзва въ Четвъртъкъ и Недѣля.

„Всичкитѣ права на свободата сѫ основани на правдата, за туй първата длъжность на свободата е да защищава правдата“.

ЦѢНИ.
За абониранье на вѣстника:
За година . . . . . . 14 л.
„ 6 мѣсеца . . . . . . 7 л.
„ въ странство за година 18 л.
За обявленията:
На 4 стр. за гарм. редъ 15 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 50 ст.
„ другитѣ стр. „ 30 ст.
За обявленията на сѫд. пристави се плаща по 10 ст. на дума, ако се публикуватъ по три пѫти, или по 5 ст., ако се публикуватъ само по единъ пѫть.
За многократни обявления се правятъ отстѫпки.
АБОНАМЕНТЪТЪ СЕ СЪБИРА ВЪ ПРѢДПЛАТА
Записването на новъ абонатъ става всѣкога отъ началото на мѣсеца.

Единъ брой 15 ст.

...ОСЪ.
...ми и ръкописи:
До Редакцията.
За абонаменти и обявления:
До Администрацията.
За пари (въ бонове и записи)
До П. Бобчевский.
Редакцията не отговаря за съдържанието на публикуванитѣ писма и съобщения, щомъ не сѫ отъ специалнитѣ ѝ дописници.
Неупотрѣбенитѣ ръкописи се връщатъ, ако се платятъ пощенскитѣ разноски.
Неплатени писма не се приематъ.

Единъ брой 15 ст.

Стопанинъ П. БОБЧЕВСКИЙ

г. Христина Хранова (Акушерка)—Варна.

МОЛБА

Къмъ бившитѣ студенти отъ Кралското Землед. и Лѣсовъдско Училище въ гр. Крижевацъ (Хърватско)

Подписаната дирекция, на казаното училище, има намѣрение да състави точна статистика отъ всички бивши студенти на Кралското Земледѣл. и Лѣсовъдско Училище въ гр. Крижевацъ, отъ 35 год. насамъ, за която цѣль иска свѣдения отъ всички свършивши това училище, за тѣхната професия, която по настоящемъ заематъ.

Понеже въ продължение на този периодъ отъ 35 год. почти всѣка година е имало студенти—българи въ това училище, то за да не останѫтъ празни мѣста въ статистиката, умоляватъ се най учтиво всички свършивши-българи това училище, да испратѭтъ по възможность по скоро направо до дирекцията всички свѣдения относително тѣхната професия, която по настоящемъ заематъ, като сѫщеврѣменно означѫтъ мѣстожителството си и годината, прѣзъ която сѫ свършили това училище.

Що се отнася за умрѣлитѣ студенти то умоляватъ се тѣхни нѣкои приятели да направѭтъ това, т. е. да испратятъ нуждннтѣ свѣдения.

Ще бѫдѫтъ крайно любезни, ако тѣхни скромна молба удовлетворятъ, а дирекцията щѐ имъ остане крайно благодарна.

г. Крижевацъ, 8 Май 1895
(Körös-Kroatien)

Отъ Дирекцията

ИЗВѢСТИЕ

Долуподписаний съобщавамъ на всичкитѣ си клиенти, че сѫществующата до сега фирма *Стаматовъ и Любомировъ* за напрѣдъ ще сѫществува на собственната ми фирма **В. Г. Стаматовъ**, и *молѭ всичкитѣ* клиенти, които длъжатъ на горѣ-показана, фирмата да вносѭтъ пари направо до менъ, защото броени на Любомировъ не ще бѫдѫтъ припознати отъ мене.

Съ почитание
В. Г. Стаматовъ

1—802—1

КНЯЗЪТЪ.

Оппозицията взе да стрѣля Княза за туй, че не се довѣрявала да прѣдаде ней властьта. Мъничката оная главица, съ 25 грамма мозъкъ, е извѣстила партизанитѣ си изъ провинцията, че Князътъ билъ прѣчката за качваньето му на власть и че за туй да се правѣли колкото се може повече затруднения на правителството чрѣзъ скандали и упорства, да се отправяли непрѣкѫснѫто оплаквания до Княза и послѣ да имало възможность за заплашвания Княза, та да можало да се принуди Той да се раздѣли съ днешнитѣ си съвѣтници-министри.

Къмъ Княза и ний сме се обръщали нѣкога съ молба, да се съгласи да свали правителството. Нему и ний сме показвали лошитѣ слѣдствия отъ хладнокръвното Мугледанье свирѣпствата, екзекуциитѣ, отравянията, шпионствата, задушената мисъль и прч. отъ страна на правителството. Но ний сме върпили всичко това, за да се избавимъ отъ една истинска тирания, като сме се опирали на всеизвѣстната тогава въ България аксиома, че правителството (на Стамболова) се поддържаше отъ една камара, членоветѣ на която почти исключително бѣхѫ натрапени прѣдставители на народа. Цѣлъ редъ факти и събития отсетнѣ още веднъжъ скрѣпихѫ тия ни тогава твърдения.

Сега, когато днешната оппозиция стрѣля Княза и иска отъ Него да свали кабинета, смѣе ли да каже, че днешната камара въ голѣмото си болшинство е натрапена на народа и че, слѣдов., правителството е натрапено? Смѣе ли тя да мисли, че растурваньето на тая камара ще бѫде безъ всѣка лоша сѣтнина, както станѫ съ Стамболовата?

Да се иска отъ Княза, да свали кабинета, значи, да се иска и растурваньето на камарата, защото тя поддържа тоя кабинетъ,—понe както стоимъ днесь, тая камара не поддържа оппозицията, за да може да се закрѣпи нейнъ кабинетъ, при нейното довѣрие, съгласно Конституцията.— Какъ, прочее, може Князътъ да събаря и растурва, при туй положение, безъ насилие върху Конституцията?

Развратна, гладна оппозиция имаме,—не е ли истина?

ДНЕВНИ БѢЛѢЖКИ.

ВѪТРѢШНИ.

— Високопрѣосвѣщенний Г-нъ Г-нъ Симеонъ е направилъ тия дни една обиколка изъ селата на Епархията си. Пристигатъ ни писма изъ нѣкои отъ селата, които е обиходилъ, и отъ тѣхъ разбираме голѣмата радость и любовь на посѣтеното паство. Високопрѣосвещен. Владика е служилъ на 26-й Априлий въ църквицата на с. Бозауртъ (Добричско), дѣто е пристигнѫлъ безъ прѣдварително извѣстие, но съпровожданъ почти въ всичкото си пѫтуванье отъ по 10—15 каруци съ селени. Посрѣщанията му въ извѣстени села отъ селенитѣ е било необикновенно любезно и при голѣмо стечение на народъ отъ много околни села, както напр. е было и въ с. Армутлий. На и Пастирьтъ вcase всѣкѫдѣ е държалъ свойственни нему твърдѣ назидателни и съ легкъ стилъ рѣчи за длъжноститѣ на православния християнинъ, както и за враговетѣ на Христовото учение и Бога.— Селенитѣ ни се хвалятъ съ радость, че сѫ разбиралъ всѣка думица въ проповѣдьта му, както и че дѣдо Владика билъ много любезенъ къмъ всички млади и стари и самъ ги рѫсѣлъ слѣдъ водосвѣтъ.

— „Г-да“ Стойновъ и Константиновъ, учители въ Варна, давали били насъ на сѫдъ за съобщението ни, че сѫ се подигравали съ Честния Кръстъ и Св. Богородица.

Тая тѣхна шашарма не ще успѣе. Ний ще дадемъ по-обстоятелственно изложение на случая отъ слушатели на скоро.

◆

ТЪРГОВСКИ.

Общото Събрание на Акционеритѣ на Българското Търговско Параходно Дружество, въ послѣдното си засѣдание отъ 26 Априлий, е рѣшило да се купи още сега единъ трети готовъ параходъ отъ 400-500 тонна, т. е. въ размѣритѣ на австрийския параходъ „Султанъ“, който ще отслужва българското крайбрѣжие, и по тоя начинъ „Борисъ“ като отслужва Цариградската линия, параходътъ „България“ да прави по-далечни плавания, безъ редовна линия, за да може да се искарватъ и по-голѣми приходи.

При закриванието на казаното Събрание, Директора на Дружеството, г. Ради Ивановъ, произнесълъ слѣдующата рѣчь, която е била посрѣщнѫта съ рѫкоплѣскания и „урра !“:

„Господа Акционери, при закриванието на III-то извънредно Общо Акционерско Събрание, ще ми позволите, Господа, да ви отправѭ нѣколко думи:

„Отъ 24 засѣдания, които имахте, нѣкои отъ тѣхъ бѣхѫ бурни, а другитѣ тихи-спокойни. Но, тъй както е и съ природата, блѣдъ бурята настава тишина сѫщето, каквото е и съ моретата, въ които плаватъ нашитѣ параходи, купени съ наши пари. Благодарение на това затишие, благодарение на това задушаване на лични расправии, ний можемъ смѣло да кажемъ, че взетитѣ рѣшения ще принесѫтъ полза на общото наше дѣло. *Прѣди да се размѫти, не може да се избистри,* казва поговорката!

„Новоизбрания отъ Васъ Управителенъ Съвѣтъ, въ който по право и Директорътъ е членъ, ще се погрижи да испълни дългътъ си, да направи възможното прѣдъ Княжеското Правителство, за да отстои, за да прокара правата Ви. като акционери, и за да не остави щото товара, за извѣстната вече услуга, да лѣжи всецѣло само върху насъ акционеритѣ, които, безъ да очакваме голѣми облаги, сме се обрѣменили, споредъ силитѣ си, съ жъртви приносящи полза за цѣлото население, за цѣлия народъ, въ който и ний съ гордость се числимъ.

„Сега, като се раздѣляме, нека да не забравяме, господа, че длъжность се налага и на всѣкиго отъ насъ, акционеритѣ, да бѫдемъ въ помощь на Дружеството си: да му пазимъ интереситѣ, когато и гдѣто се намираме, т. е. въ крѫга на нашето общество.

„Съ помощьта на отечественното ни Правителство, и съ твърдото уповавие на нашия девизъ „Постоянство“, Управителний Съвѣтъ се надѣва да може да оправдае Вашето довѣрие и да постигне резултатитѣ, които се очакватъ отъ рѣшенията Ви.

„Въ този моментъ, както и всѣкога гдѣто и да бѫдемъ, да не забравяме и исказанитѣ отъ *Господаря* ни *Н. Ц. Височество* думи въ телеграммата *Му* отъ 2-й Януарий т. г., а именно, че взема подъ *особенното Си Височайше внимание* Дружеството ни.

„Да живѣе *Н. Ц. Височество Князъ Фердинандъ, Династията му и Неговото Правителство ! !* Урра !“

Както слушаме всичкитѣ акционери членове на това Общо Събрание, расправятъ, че правителственния делегатъ, тукашний Окрѫженъ Управитель, г. Венедиктъ Споповъ, е твърдѣ много спомогнѫлъ въ разрѣшението на много трудни въпроси, съ своитѣ високи познания, съ своята позната вече справедливость и корректность.

Новоизбранитѣ членове на Управителний Съвѣтъ сѫ назначили за свой прѣдсѣдатель г-на Никола Ючормански. Съвѣта е почнѫлъ вече своитѣ засѣдания и се занимава съ испълнението на разнитѣ рѣшения на Акционерското Събрание.

Управителний Съвѣтъ е назначилъ за подъ-директоръ на Дружеството г-на Ив. М. Лиловъ.

◆

ГРАДСКИ.

— Постоянно ни идѫтъ свѣдѣния отъ града, че *фалшификаторътъ* Ранковъ, въ съдружие съ *крадеци* на 400 наполеона отъ държавната касса Д. Провадалиевъ, (има присѫда и излѣжа си затвора), усърдно работѣли между гърцитѣ и гагаузитѣ, за да ги раздѣлѭтъ съвършенно отъ българитѣ и въ една съединена национална группа да разбиѭтъ въ избора противницитѣ си—нашитѣ приятели.

Ний сме казвали и другъ пѫть, че ако Ранковъ съ своитѣ плитки интриганства сполучи да всѣе сѣменaта на взаимното недовѣрие между българи и гърци въ Варна, намъ остава само да съжаляваме, че гърцитѣ сѫ били глупави хора и не знаяли да пазѭтъ интереситѣ на вѣроисповѣдната си община. По-нататъкъ, обаче, нѣма съмнѣние, че не ще ги молимъ, нито пъкъ ще се срѣщнемъ, защото, щомъ избирателната борба ще бѫдемъ принудени да считаме и като национална, ще наблегнемъ съ всичкитѣ си сили и енергия и ще докажемъ на гърцитѣ, че „който тръгва подиръ гарга, отива до боклука“. По-разбрано казано, ще съставимъ избирателна листа само отъ българи, турци и ерменци, *безъ гърци*, и послѣ ще се расправяме не на шега съ гръцки вѣроисповѣдни общини, гръцки общинари и гръцки владици . . .

Или какъ мислите? Ще трѣбва да се уплашимъ и да колѣничимъ на хора, които могѫтъ да се повеждатъ по носа отъ човѣкъ като Ранкова? Или има нѣкой да вѣрва, че, ако се боримъ противъ гърци, ще останемъ побѣдени? Смѣшенъ би билъ всѣкой, който вѣрва!

Но, право си казваме, ний сѐ още хранимъ надѣжда, че съгражданитѣ ни гърци не сѫ прости хора, а сѫ достатъчно умни да разбиратъ общественнитѣ си интереси. Това ще почакаме още малко и ще видимъ.

— Градско-общинската комиссия прие дѣлата на кметството и почнѫ дѣйствията си още отъ минѫлия петъкъ. Като никой отъ тримата почтенни г-да въ комиссията не е желаялъ да стане прѣдсѣдатель, а отъ друга страна сѫ съзнавали повинностьта, която имъ е възложена като граждани и не сѫ се рѣшили да се откажѫтъ, тѣ сѫ употрѣбили жребия за да покаже кой да се натовари съ прѣдсѣдателството. Жребийтъ е паднѫлъ върху г-на *Николая Вълкановъ* и той е прѣдсѣдатель.

— Мнозина отъ основнитѣ учители въ града ни мислѣли да се замѣсѭтъ въ агитациитѣ и борбитѣ на градския изборъ.

Тия господа, като влѣзѫтъ въ избирателната борба, нѣма съмнѣние, ще се срѣщнѫтъ и съ противници. Борба е, не-ли? А щомъ иматъ и противници въ борбата, тия послѣднитѣ естественно ще се поставятъ въ нужда да имъ се прѣчкатъ и осуетяватъ домогванията имъ; то ще каже, съ други думи, ще се прѣслѣдватъ партизански, хемъ български, защото не може, разбира се, да се пазѭтъ твърдѣ-твърдѣ церемонии и граници въ разгара на страститѣ —и у еднитѣ, и у другитѣ. Тъй върви у насъ и не е врѣме тъкмо въ изборната борба да се учи моралъ и да се дава примѣръ, *когато нѣма гаранция, че противникътъ е наклоненъ да се уславя да работи по сѫщата посока.*

Искаме да кажемъ, че който ще играе на хорото ще трѣбва да вкусва равнодушно и всичкитѣ му прѣлѣсти, както сме ги вкусвали и вкусваме и ние отъ толкова години. Нека, т. е., да не се сърдѭтъ, ако бѫдѫтъ прѣслѣдвани отъ противницитѣ си, кои да сѫ; нека да не се оплакватъ отъ нищо, а геройски да понасятъ борбата, въ всичкитѣ ѝ усложнения!

Да, ето съ такива съображения бѣхме казали и на Балчикскитѣ учители, да не си завиратъ гагата гдѣто не трѣбва, за да не се пропилѣѭтъ като Хамовото сѣме. Учительтъ има въспитателна роль и тѫзи му роль изисква да употрѣбява своето морално влияние не въ една само группа, не въ една само партия, каква да е, а—върху всичкитѣ партии изобщо, отвисоко, учителски. Това е то—учительтъ *и въ обществото.* Разбиратъ ли ни, г-да учителитѣ, на какво високо мѣсто искаме и трѣбва да ги гледаме, и да имъ се радваме, и да имъ се покланяме, и да се червимъ отъ безстрастнитѣ имъ, но строги морални проповѣди? Вмѣсто тѣ да ни учѭтъ и въздържѫтъ, трѣбва ний да ги учимъ и въздържаме! И за туй даже трѣбва да се обсипваме отъ тѣхъ съ най-безнравственни, най-невъспитателни оскърбления!

Ще дойде врѣме, когато ще се съзнае, че ний сме били прави. Сега е врѣмето на псувнитѣ... Молимъ само да взематъ учителитѣ тѣзи ни тука мисли въ паметнитѣ си книжки и да си ги припомнюватъ и размишляватъ всѣкога, когато нѣкой уличенъ партизанинъ и глупецъ Радославовъ ги тика въ партизанство политическо.

— Погрѣшно сме съобщили, че градскийтъ изборъ ще стане на 28-й Май. Изборътъ ще стане на 21-й Май.

— Споредъ тукашния гръцки вѣстникъ, Н. Ц. Височество Князътъ билъ заминѫлъ за Европа само защото искалъ да се избави отъ подписваньето указъ за испъжданьето на кмета ни Ранкова.

Отъ тѫзи новина се разбира какви хора работѭтъ при „Евксиносъ“. Едно отъ двѣтѣ: или писачитѣ му сѫ крайно наивни хлапета, като си допущатъ да вѣрватъ подобна глупость, или пъкъ сѫ крайно отвратителни агитатори, като си допущатъ да вѣрватъ, че съ такива измислици ще могѫтъ да прѣдрасполагатъ гръцкото общество въ полза на Ранкова. И въ единия и въ другия случаи обаче тѣ непрѣменно сѫ убѣдени, че читателитѣ имъ сѫ такива простаци, щото сѫ готови да взематъ писаното имъ за чиста монета. Браво имъ!

Дай Боже, сѐ такива да сѫ нашитѣ противници-писатели!

— „Евксиносъ“, подъ диктовката на Коштито, е пустнѫло една изборна интрига, за да въздѣйствува между гръцкитѣ ни съграждани противъ г. окрѫжния ни управитель Попова. Като сѫ се заловили да оспорватъ законностьта на растурваньето Ранковия общински съставъ, хлапетията около „Евксиносъ“, надувани отъ „касапницата“, казватъ, че ако общината е распилѣла градската касса безразсѫдно не би трѣбвало да се утвърждаватъ рѣшенията на общината отъ окр. управитель, а защото сѫ се утвърждавали слѣдвало, че и прахосвания на градскитѣ пари нѣмало.

На гръцкото общество обявяваме, че размишленията на „Евксиносъ“ сѫ интригантски и лъжливи. Никое рѣшение на общината за безразсѫдно харченье не е утвърждавано отъ г. окр. управитель и общинския вѣстникъ може да послужи за достатъчно доказателство, че подобни неутвърждения сѫ били обтѫжвани на министра. Но Ранковъ, безъ да гледа и да чака разрѣшението на спора, е распореждалъ да се испълняватъ такива рѣшения за платежи! Случайтъ съ тъща му е фактъ, и ако паритѣ не е сварилъ да даде, причината е, че въ кассата е нѣмало пари и се е чакало само да постѫпѭтъ. Платежнитѣ заповѣди сѫ на лице.

--- Именний день на Н. Ц. В. Прѣстолонаслѣдника се отпразднува въ града ни онзи день твърдѣ достолѣпно.

--- Вчера пристигнѫ въ града ни съ парахода „България“ министрътъ г-нъ Гешевъ. Днесь [illegible] заминѫ за Ески-Джум[illegible] по случай откри[illegible]ваньето на Землед[illegible]ческия Конкурсъ.

— Радославиститѣ [illegible] въ града ни ве[illegible] направили възванието [illegible] и за градскит[illegible] избори и „Народ. Са[illegible]ита“ го з[illegible] лѣпила на челото си. Тѣ иск[illegible]тъ да [illegible] прѣизбере пакъ растурения с[illegible]ставъ [illegible] то не че нѣмало поспособни и д[illegible]остойни хора за градски съвѣтници, ами [illegible] само за да се ударѣло шамаръ на прав[illegible]телството и консерваторската клика въ Ва[illegible]

Ха, ха, ха! Трѣбва, значи, да хрантутѭтъ разни бездарни мутаф[illegible]овци отъ общината, само и само да се [illegible]даде шамаръ на правителството! Добри [illegible]пехливани-патриоти! Пусти шамаръ!

* * *

ИЗЪ НАШИЯ ПЕРИОД. ПЕЧАТЪ.

„Народъ“, отъ Търново, пише: „Прѣди нѣколко години, вѣстницитѣ бѣхѫ [illegible]исали, че въ Варненскитѣ лозья е извършено едно ужасно убийство, въ врѣме на единъ ловъ. Убиецътъ, благодарение на Стамболовото мѫдро управление, останѫ не издиренъ; обаче, да ли не е врѣме сега да се порастърси архивата на Варненския Окр. Сѫдъ и излѣзе на бѣлъ свѣтъ това прѣкратено или изоставено въ архива на забвѣние дѣло? Има думата тогавашний Варненски Градоначалникъ“.

Това припомнянье има нужда отъ пó пълни свѣдѣния.

* * *

ПИШѪТЪ НИ ОТЪ:

Тулча. Бързамъ да ви съобщѫ, че по инициативата на нѣколко търговци българи тукъ се основа едно банково дружество. Уставътъ му се изработи и управителний съвѣтъ избра, при едно присѫтствие на 57 членове, основатели. Основний капиталъ на дружеството е опрѣдѣленъ на 200,000 франка. Названието на дружеството е: *Българско Спестовно Акционерно Дружество „Добруджа“*. Ще се занимава исключително съ банкови опперации.—Лицата, които съставляватъ управителния съвѣтъ, сѫ между най-първитѣ български търговци въ града ни. Вѣрва се на голѣмъ успѣхъ, защото още прѣди да се открие публичната подписка, има вече записани 50,000 франка.

Свищовъ. *До редакциитѣ на в. „Знаме“ и в. „Народни Права“. Копие в. в. „Учителска Дружба“, „Прогрессъ“, „Миръ“ и „Черно Море“.*

Въ брой 65-й на в. „Знаме“ и брой 46-й на в. „Народни Права“ е печатано по една дописка, подписана „отъ нѣколко Свищовски Основни Учители“, въ която се напада Свищовский Окрѫженъ Училищенъ Инспекторъ г. В. Кѫрджиевъ, че той по лъжливи донесения е оскърбилъ и подигралъ учителитѣ, че съ своето си дръзско поведение е принесълъ „жертва искупителна“ Е. Данчева на „свѣтото дѣло“, защото му отнелъ длъжностьта главенъ учитель и го прѣмѣстилъ въ гр. Никополь.

Всички Свищовски основни учители (съ исключение на *„нѣколкото“*) крайно се възмутихме отъ писаното, което не е друго, освѣнъ клѣвети противъ умразния тѣмъ, а въ сѫщность достоенъ Училищенъ Инспекторъ, отъ какъвто отдавна е ималъ нужда Свищовски Учебенъ Окрѫгъ. За въстановление на истината [illegible]итаме за нужно да кажемъ слѣдуюто:

[illegible]Повечето отъ Свищовскитѣ Основни Учители бѣхме въ събранието, когато дойде Инспектора, и никой отъ насъ не чу нѣщо оскрьбляюще „учителя“, никой не съзрѣ нѣкакво „безчеловѣчие“ и „жестокость“, а чухме едно законно смъмрувание Данчева и *„нѣколкото“*, за гдѣто сѫ се отклонили отъ правия учителски пѫть, и за гдѣто „жертвата“ отдавна бѣ прѣстанѫла да испълнява съвѣстно длъжностьта си, като главенъ учитель.

2) Легко е наказанието на Е. Данчева, защото неговитѣ прѣстѫпки заслужвахѫ не само прѣмѣстване, не само уволнение, а и наказание по сѫдебенъ редъ, което ако го не постигнѫ да благодари Свищовскому Инспектору, когото за неговото снисхождение сега нахално убиждатъ. Знае ли „жертвата“ и неговитѣ „нѣколко“ другари, че отъ насъ—подписавшитѣ настоящето--е поднесено още на 6-й Априлий н. г. едно заявление, въ което се оплакваме отъ тѣхъ за потѫпкване правата ни, като ни сѫ подписали, безъ наше знание, съ колективний подписъ: „отъ Свищовскитѣ градски основни учители„, а и колко още „знаѭтъ ли“?....

Съжаляваме, Господине Редакторе, че споменѫтата клѣветническа дописка е намѣрила мѣсто въ колонитѣ на едни отъ по сериознитѣ вѣстници. Вѣрваме, обаче, че не бихте се съгласили на това, ако познавахте по-отблизо какви сѫ тѣзи „нѣколко“ (чети: Д. Пеневъ, Ат. Геновъ, Ив. Киревъ и К. Генова) учители и ако знаехте, че тѣ сѫ позорно исхвърлени отъ дружественното настоятелство отъ всички учители изъ Свищовска Околия и които отдавна сѫ прѣзрени отъ цѣлото Свищовско учителско тѣло.

Отъ 30-тѣ Свищовски основни учители и учителки, слѣдватъ подписитѣ на 24, двадесеть и четире, именно: *Ан. Поповъ, А. Данковъ, Т. Самоковлиевъ, Ст. Кара-Стояновъ, Д. И. Калевъ, Ан. В. Паневъ, Т. Кърджиева, Ел. Алексиева, М. Арнаудова, Ст. Калева, Л. Вачева, Д. Божановъ, Ек. Стаматева, Ев. Поппова, Ад. Орѣшкова, Цв. Бакаловъ, С. Илиева, Л. Хинкова, Н. Христова, С. Димитрова, З. Срѣброва, Ст. Руссинова, Хр. Николовъ и П. Мънковъ.*

(В. Р. Съ дописката, която се опро-

ЛИТЕРАТУРЕНЪ ОТДѢЛЪ

М. Ю. Лермонтовъ

ЧУДНИЙ ЧЕЛОВѢКЪ

Романтическа драма въ 4 дѣйствия, двѣ сцени и съ единъ епилогъ.

Прѣвелъ *Йовко.*

ДѢЙСТВИЕ ЧЕТВЪРТО

(Пакъ въ Москва).

(Продължение отъ брой 147)

Вторий гостъ. — Азъ послѣ узнахъ, че въ сѫщий день умрѣла майката на Арбенина, която бѣше разведена съ баща му; но такъва ярость, такива застрашавания показватъ съвършенно полудѣванье! — Това е, наистина, доста жално: той имаше способности, умъ, познания...

София. — Азъ не считамъ туй за полудѣванье; но споредъ думитѣ, които ми повторихте, баща му е билъ виноватъ въ нѣщо... Той не ви е забѣлѣжилъ, и ако само въ това се състои неговото полудѣванье...

Вторий гостъ. — Не, съвсѣмъ не! Азъ не искахъ да кажѫ туй; но вий сами разсѫдѣте: тъзи постѫпка не изобличава здравия разсѫдъкъ. Азъ съжалихъ много Арбенина—ето защо ви попитахъ.

София. — Азъ много съжелявамъ, че не могѫ да ви дамъ положителенъ отговоръ.

Вторий гостъ.—Ще отидете ли утрѣ на концертъ, княгиньо? Прочута музикантка ще свири на арфа. Не сте ли ѭ чували? Тя неотдавна е дошла отъ Парижъ; това е много любопитно. Ако обичате, азъ билетъ да ви...

София. — Азъ не съмъ любопитна; нѣмамъ този порокъ.

Вторий гостъ. — Извинѣте, азъ желаехъ да ви услужѫ.

София. — Вий сте много милостивъ...

Гостътъ (като се расклаия).—Молѭ ви, да повѣрвате, че ако азъ съмъ ви казалъ нѣщо неприятно, то намѣрението ми бѣ съвсѣмъ не таквози... (Излиза).

София. — Насъ-малко не каза той, че нека да ми направи удоволствие съ тѣзи новини! Да дойде нарочно, да прѣсъди четвъртъ часъ тукъ за това, да каже лошава дума за едного и да опечали другиго! Боже мой! Какво си ми приготвилъ за въ бѫдѫще? Владимиръ изгуби майка си; той трѣбва да се лиши отъ Наташа. Но първата загуба ще му помогне за пó-легко да прѣкара втората. Нѣколко печали не сѫ тъй опасни, както една дълбока! а тамъ... тамъ, азъ ще могѫ още да се надѣвамъ. Азъ съмъ забѣлѣжила нѣколко пѫти, че очитѣ му сѫ пламтѣли, когато е говорилъ съ мене. Може-би... впрочемъ, той нима има каменно сърдце...

Наташа. — Какво ти расказа той?

София. — За Арбенина.

Бѣлинский. — Какво? Какво за Арбенина?

София. — Не бойте се.

Бѣлинский. — Отъ какво да се боѭ?

София. — Вий по-добрѣ трѣбва да знаете.

Наташа. — Нима той е узналъ, че азъ се оженвамъ?

София. — За неговия приятель? — не... Владимиръ изгубилъ майка си и отъ туй той е въ отчаяние. Взели сѫ го за лудъ. Азъ не знаѭ, ще понесе ли той втория ударъ.

Бѣлинский. — О, повѣрвайте, той се показва, че е много по чувствителенъ, отъ колкото е въ дѣйствителность.

София. — Разбира се, трѣбва вий да го познавате много пó-добрѣ: вий бѣхте неговъ приятель.

Бѣлинский. — Дружбата прѣнесохъ въ жертва на любовьта.

София. — Това е доста хубаво... за васъ.

Бѣлинский. — Впрочемъ, не мислѣте, че азъ съ Арбенина много другарувахъ. Другаритѣ не всѣкога сѫ приятели.

София — (на Наташа). — Молѭ, да не се разсърдишъ, братовчедке, но азъ ще ти кажѫ, че ти го обичаше.. За мѫжътъ си ти не трѣбва да имашъ тайни; и навѣрно господинъ Бѣлинский е съгласенъ съ мене?

Наташа. — Да, това е истина. Арбенинъ отъ начало ми се хареса и доста ми занимаваше въображението; но този сънь, както всички печални сънища, минà. Молѭ ти се, Софиьо, не ми напомнювай вече за него.

София. — Азъ нѣкакъ не съвсѣмъ вѣрвамъ въ твоето пробуждение.

Наташа. — Братовчедке, защо така?

Бѣлинский. — Може-би, единия сънь се смѣни съ другий.

София. — При все туй, чуйте, господинъ Бѣлинский, недѣйте ѝ вѣрва много: отдавна тя носи нѣщо въ кръстчето си, което ѝ даде Арбенинъ. Молѭ ви се, кажете ѝ, да ги извади. А-а! Зачерви се, миличката!

Бѣлинский. — Азъ могѫ да ѭ помолѭ, само ако позволи...

София. — Хванѫ ли се въ примката?

Бѣлинский. — Впрочемъ, азъ съмъ много увѣренъ въ нея.

София. — Излишествата сѫ винаги опасни.

Наташа. — За да докажѫ на братовчедката си, че тѣзи глупости не ми сѫ скѫпоцѣнни ни най-малко (снема отъ вергава отъ тия 24 учители, се краси и „Народ. Самозащита“. Ний познаваме лично инспектора г. Кърджиева и знаемъ, че той е човѣкъ съ висше образование и е прѣкрасенъ учитель. Вчерашни учителчета го укоряватъ!)

Варна. Въ брой 144—145 на почитаемий Ви в. „Черно Море“, въ отдѣла: „*Пишжтъ ни отъ*“ е напечатана една дописка, съ подписъ: „*Единъ гражданинъ*“, въ която между разнитѣ епитети и обиди, които ми приписи, за да опятни занятието ми, казва: „*забѣлѣжихме му най-вѣжливо и най-честно*“ и пр. До колко дописника Ви е билъ *вѣжливъ* и *честенъ* къмъ мене, нека послужи самото му писмо, отъ което прилагамъ прѣписъ, и което, моля, имайте добрината да напечатате.

А колкото за твърдението му, че пробния портретъ е билъ зацапанъ и приличалъ на негри и карикатури, а не на человѣчески лица, може да се види всѣки день отъ всѣкиго изложенъ въ входа на фотографията ми. Що се отнася до обидата, която ми е нанесълъ, ще се расправямъ съ него прѣдъ надлѣжното мѣсто.

Приемете, Г-не редакторе, приличното ми почитание

гр. Варна, 26 Априлъ 1895 г.

К. Албрехтъ.

(Б. Р. Писмото, на което отговаря г. Албрехтъ, попаднѫ въ страниитѣ на двойния брой съвсѣмъ противъ волята на редакцията. Тя не мислѣше да даде мѣсто на това грубо и безинтересно писмо, като го видѣ при коррегираньето, но словослагательтъ при нарежданьето на страницитѣ го вмъкнѫлъ, а бѣше късно, за да се растурва страницата и да се промѣни материала; та съ окайванье се остави така. Грѣшката си е грѣшка, и ний, ако това би задоволило г. Албрехта, горѣщо го молимъ за прошка. Върху всичко това, обявяваме още, че считаме това проклѣто писмо за несѫществующе въ вѣстника ни. Първъ пѫть се случва у насъ такъва грѣшка и сега, слѣдъ тая молба, оставаме по̀-спокойни, че поне си исповѣдваме публично грѣха. Желателно ни е само, щото г. Албрехтъ да оттегли оплакваньето си, съ което крайно ще ни задължи).

ЕДНА ПОДЛОСТЬ.

Има случаи, когато публицистътъ пише съ кръвь и нерви; има и случаи, когато той пише противъ собственното си щение, безъ сърдце, съкрушенъ. А трѣбва да пише той всичко, защото не служи на себе си. Испитали сме въ нѣколко годишната си публицистическа дѣятелность разни моменти: идвало ни е нѣкога, да хвърлимъ перото, защото не сме достойни да го държимъ, чувствували сме именно слабостьта на силитѣ си, на способноститѣ си; идвало ни е по нѣкога и да смачкаме въ рѫка перото недоволни, защото не сварва да сложи мислитѣ ни, чувствата ни съ сѫщата оная стихийна бързина, съ която тѣ се изреждатъ въ ума ни; а идвали ни сѫ и такива часове, когато не ни се е искало да вземемъ перо, за да изразимъ отвръщението си, потрѣсающето си впечатление отъ подлоститѣ на хората, които сме мислѣли за неспособни да вършѫтъ и до такъва низска степень мръсни дѣла. — Единъ такъвъ часъ испитахме сега, когато бѣхме изненадани съ откритието, което ни прѣдлѣжи да съобщимъ тука.

Редовнийтъ нашъ читатель не може да не вижда, че ний сме бомбардирани отъ цѣлата оппозиционна линия по случай отстранението на тукашния кметъ Ранкова, както и растурваньето на общинския съставъ. Брой слѣдъ брой всѣки оппозиционенъ вѣстникъ ни гощава съ продажность, съ безхарактерность, даже съ кръвожадность, а особенно „Нар. Права“ вече десетина броя подредъ въ първи статии ни псува и напада за туй, че Ранковъ не е вече кметъ. Читательтъ при туй вижда, че ний не се защищаваме енергично отъ нападкитѣ, както правимъ и всѣкога, защото считаме, че хулитѣ не сѫ нѣкакви доказателства противъ насъ, макарь да има личности, които оставатъ много доволни, като четѫтъ, че ни „цапатъ“.. — Тѣзи постояни нападки обаче сѫ покъртили душата на нѣкои добросъвѣстни наши приятели и тѣ, като виждатъ, че всичко се сипе върху ни за хатъра на Ранкова, пожелали да ни помогнѫтъ съ това, което знаѭтъ за него.

Между тия такива свѣдѣния, които постѫпватъ у насъ, съ крайно удивление намѣрихме и слѣдната чудна история, която не може да се остави неотбѣлѣзана, когато е работата да се знае личностьта на обществень и политически дѣятель, народенъ прѣдставитель, за когото сѫ се отворили цѣли броеве въ оппозиционния печатъ.

Четѣте факта, въ оффициални документи:

Коста Ранковъ, родомъ отъ Провадия, е адвокатъ, признатъ въ 1891 година. Като пълномощникъ на баща си Ранко Костадиновъ, той завелъ процессъ въ Русенския Окр. Сѫдъ въ 1892 година съ полица:

Варна 7 Мартъ 1890 година
за лева 18,000.

Послѣ 200 дни отъ днесь, ще заплатѭ на заповѣдьта на Ранко Константиновъ суммата осемнадесеть хиляди лева, които приехъ напълно въ брой. Платима въ Руссе.

За неграмотностьта на Фатме Турханъ-беева подписвамъ
К. Ивановъ.

Тѫзи полица е написана на печатанъ бланкъ и испълненъ съ рѫката на малограмотенъ човѣкъ, К. Ивановъ.

Ранковъ прѣдставя въ сѫда и едно свидѣтелство, което гласи буквално тъй:

Провадийски
ГРАДСКИ СЪВѢТЪ
№ 1769
Августъ 17 д. 1892 г.
г. Провадия.

УДОСТОВѢРЕНИЕ

Провадийското Градско-Общинско Управление удостовѣрява, че провадиецътъ Ранко Костадиновъ не притежава никакъвъ движимъ и недвижимъ имотъ и се намира въ крайна бѣдность.

Кметъ: Н. ПЕТРОВЪ
Секретарь: Г. ИЛИЕВЪ.

Дѣлото въ окр. сѫдъ е заведено отъ К. Ранкова чрѣзъ русенския адвокатъ Д. Мантова. Сѫдътъ призналъ правото на бѣдность. Въ качество на отвѣтници не сѫ указали никого, а искали да се призовѫтъ наслѣдницитѣ на Фатме Турханъ-беева, на които мѣстожителството не знаяли. Станѫло е нуждното обявление въ „Държав. Вѣстникъ“, броеве 216—218 отъ 1892 год. — По обявлението се обажда отъ Варна Турханъ-бей Мехмедъ-беевъ, който прѣдставя мюфт. актъ № 940 отъ 12 Декемврий 92 год., че е назначенъ за опекунъ на наслѣдницитѣ. Този бей чрѣзъ адвоката Николай Минкова заявява съмнѣние въ подлинностьта на полицата, като обяснява, че 1) никога Фатме не е живѣла въ Руссе, за да има нужда да плаща именно тамъ нѣкому пари, сѫщо пъкъ нито и Ранковъ е живѣлъ въ Руссе, за да иска тамъ пари; 2) тя си има печатъ, съ който подписва всички свои издавани книжя, а този печатъ не е приложенъ въ полицата; 3) тя никога не е имала нужда да заема пари отъ Ранковия баща, още повече когато този послѣдний е билъ крайно бѣденъ, както се доказва и отъ общинското свидѣтелство, и 4) подписавшия К. Ивановъ не познава и нито знае такъвъ човѣкъ. — Отлага се дѣлото. Въ слѣдующето засѣдание Ранковъ не се явява, нито баща му, а **Мантовъ се отказва да води дѣлото!** То се прѣкращава, истецътъ се осѫжда на сѫд. разноски 220 лева и отвѣтникътъ взема испълнит. листъ за тая сумма.

Това е формалната страна на историята. Само тя, отъ себе си, възбужда въпроситѣ:

1) Защо платежътъ на полицата се е хвърлилъ въ Руссе, когато тамъ никой не живѣе отъ виднитѣ въ полицата, а не е оставенъ въ Варна, дѣто е правена тя?

2) Какъ човѣкъ „*въ крайна бѣдность*“ може да даде и да има да взема 18,000 лева?

3) Защо нѣма това лице — К. Ивановъ — за да удостовѣри, че е подписалъ за неграмотность?

4) Защо адвокатътъ и Ранковъ съ баща си дигатъ рѫцѣ отъ единъ искъ на 18,000 лева и го оставятъ да се прѣкрати, та още да плащатъ и сѫдебни разноски?

5) Защо и до днесь Ранковъ не е потърсилъ и не търси този си процессъ, а губи цѣли 18,000 лева при крайна бѣдность?

6) Какъ тъй Ранковъ, като живѣе въ Варна, не знае Турханъ бея Мехмедъ беевъ, а се пуща прѣзъ Руссе въ „Държавенъ Вѣстникъ“, за да го търси, и да губи врѣме?

7) Не щѣше ли Ранковъ да земе 18,000 лева отъ наслѣдството на Фатме Турханъ беева, ако не бѣше се извѣстилъ съвсѣмъ случайно Турханъ бей, че въ нѣкой брой на „Държавенъ Вѣстникъ“ имало подобно обявление, та се е явилъ прѣдъ сѫда очуденъ отъ такъвъ процессъ?

Разрѣшението на всичкитѣ тѣзи въпроси стои въ историята на полицата.

шията огърлицата си, на която има кръсть, книжченцето отвързва), земѣте! Туй старо листенце отдавна бѣхъ го забравила. Прочети, милий мой: тѣзи стихове доста порядъчно сѫ написани.

Бѣлинский (зема го). — Това е неговия почеркъ.

София (на страна). — Безсрамникъ! Той е пакъ тъй спокоенъ, като че чете театрално обявление: ни една искра расканние въ леденитѣ му очи! Нима това е искуство? Не, азъ съмъ жена, но никога не бихъ могла да дойдѫ до такъва степень на лицемѣрие. Ахъ! Защо едно пятно очерни моята чиста душа?

Наташа. — Прочети, милий мой.

Бѣлинский (чете).

Когато унесѫ въ чужбина
Подъ южното небе навѣкъ
Мятежната ми скърбь, пелина
Отъ моитѣ сънища за лѣкъ,
Свѣтътъ съ злоба ядовита
Живота мой ще да ругай —
Ще бѫдешъ ли моя защита
Прѣдъ тъзъ безчувственна тълпа?...
Бѫди!.. Всномни си нашта младость.
И жертвата си пощади,
Кълни се, щото мойта радость
Да не умрѣ въ гърдитѣ ми,
Та азъ да кажѫ въ изгнанье:
О, има тамъ, въ онѣзъ страни,
Сърдце, залогъ на красни дни,
Кѫдѣто моитѣ страданья
Почитатъ се, катъ вспоминанья,
Гдѣ никой не ги очерни!...

Прѣкрасно! Доста мило! (Дава листенцето).

Наташа (скѫсва го). — Сега спокойни ли сте, братовчедке?

София. — О! Азъ на твоя смѣтка никога не съмъ се безспокоила.

Бѣлинский (на страна). — Тъзи княгиня съвсѣмъ не ми се харесва! Само укори и то защо? Какво ѝ влиза въ работа?

(Вратата се отварятъ, влиза Владимиръ; покланя се; всички сѫ смутени; той иска да приближи, но като поглежда на Бѣлинский и Наташа, спира се и бържѣ влиза въ гостната).

Наташа (щомъ влѣзе Владимиръ).— Ахъ, Арбенинъ!

Бѣлинский (на себе си). — Хѫ, туйто! Дяволитѣ го доведохѫ! Той ще побѣснѣе: не знае още, навѣрно, че азъ ще се женѭ, и за коя... Азъ трѣбва да уфейкамъ отъ тука, за да не станѫ жертва на първия пламъкъ. (Високо). Сега не щѫ да се срѣщнѫ съ Арбенина. Вий го познавате...

Наташа. — Наистина.

Бѣлинский.—И тъй, сбогомъ. (Излиза)

Наташа. — Неволенъ трѣпетъ минава по тѣлото ми; сърдцето силно тупа... Защо?... Защо този человѣкъ, когото вече азъ не обичамъ, все още има върху ми такъво влияние? Може-би, не е угаснала съвсѣмъ любовьта въ моето сърдце? Може-би, само въображението ме отвлече отъ него за едно кратко врѣме? Но, каквото и да е то, азъ трѣбва, азъ искамъ да му се покажѫ хладна; азъ дадохъ на Бѣлинский дума: той ще стане мой мѫжъ, а Арбенинъ трѣбва да се отстрани; това ще ми бѫде легко. (Замислюва се).

София. — Слава Богу, (на себе си). Азъ мислѣхъ, че тогова, Бѣлинский, не го мѫчи съвѣстьта; сега азъ виждамъ съвсѣмъ противното. Той се боеше да срѣщне погледа на излъгания отъ него человѣкъ. Тъй! Той е по̀-виновенъ отъ мене... Азъ забѣлѣжихъ смущението въ чъртитѣ му. Нека бѣга! Ще избѣгне ли неизбѣжното наказание на небесата? (Отстранява се въ дълбочината на театра. Владимиръ, блѣденъ, излиза изъ гостната; той и Наташа дълго стоѭтъ неподвижно).

Наташа. — Какво ще кажете нѣщо ново?

Владимиръ. — Казватъ, вий ще се ожените сега.

Наташа. — Това не е за менъ ново...

Владимиръ.—Азъ ви желаѭ щастие.

Наташа. — Благодарѭ ви покорно.

Владимиръ. — И тъй, това е истина, а? Истина?

Наташа. — Какво удивително има тукъ?

Владимиръ (като помълчава).—Нѣма да бѫдете щастлива.

Натата. — Защо пъкъ?

Владимиръ. — Чувалъ съмъ, че свадбитѣ, които ставатъ въ единъ день съ погребенията, сѫ нещастливи.

Наташа. — Вашитѣ пророчества сѫ много печални; впрочемъ, всѣкий день по нѣкой умира въ свѣтътъ. И тъй...

Владимиръ. — Чуйте, кажете ми честно — това шега ли е или не?

Наташа. — Не.

Владимиръ. — Помислѣте си хубавичко... Вѣрвайте Бога, сега азъ не съмъ въ състояние да приемамъ такива шеги. О, ако бѣхте знаели, какво станѫ съ мене, сърдцето ви би се облѣло съ кръвь. Вий имате съжалѣние... Чуйте, азъ погребахъ майка си, ангелъ земний, и съмъ отхвърленъ отъ баща си, за гдѣто ѭ обичахъ. Азъ дойдохъ тука, щото при васъ да прѣкарамъ поне една спокойна минута... Защо зарадъ шегата да се лишавамъ отъ тъзи минута?

Слѣдва.

Читателю,

Стълбътъ на Радославова въ Варна, общественнийтъ човѣкъ, за когото се плаче толкова много въ опозиционния печатъ, противникътъ ни, за когото сме обсипани съ хули и всевъзможни оскърбления, — този човѣкъ билъ **фалшификаторъ на полица отъ 18,000 лева!**

Ранковъ знае да си прави полица отъ името на богати покойници! Съ този си адвокатски кроежъ, съ тѫзи си подлость, той непрѣмѣнно щѣше да вземе 18,000 лева отъ богатството на беевцитѣ, ако не бѣше се испрѣчилъ на прѣдѣ му Турханъ-бей!

Да, Ранковъ билъ и е подлецъ и ний като публицисти призоваваме рѫката на Правосѫдието върху му.

Ний казваме това съ съкрушено сърдце — ей-Богу! До вчера, макарь да го гледахме противникъ, считахме го сé-пакъ поне като единъ увлѣченъ и отчаянъ партизанинъ. Не било тъй!

КНИЖНИНА

„Сърбия и Балканскийтъ Съюзъ“, книга въ 10—11 печатни кòли, ще има да се издаде отъ *Софийското Македонско Дружество*. То е издало покана за записванье спомоществователи на тая книга отъ сръбския писатель и профессоръ *В. Каричъ* и прѣведена на български отъ *Л. Вишинъ*.

Основната идея на книгата, както се разбира и отъ заглавието ѝ, е Балканскийтъ Съюзъ, а върху тая идея въ поканата си Дружеството пише:

„Полезно е да се проповѣдва идеята за балкански съюзъ и между нашия народъ. Ние знаемъ, че благородната идея за балкански съюзъ не ще се осѫществи тъй скоро, както е желателно, защото за това е нужно по-голѣмо развитие отъ онова, до което сѫ достигнѫли балканскитѣ народи. Между това, събитията ще си вървѭтъ и ще ни изпрѣварѭтъ, и нашитѣ еднородци, които сѫ останѫли подъ турско робство, може би ще получѫтъ човѣшкитѣ правдини, прѣди да хване корень тая идея. Но споразумѣнието на балканскитѣ народи не е само срѣдство, съ което тѣ бихѫ могли да помагатъ единъ другиму, на да облекчѫтъ участьта на раята въ Турция. То е едничкото условие, при което тѣ бихѫ могли да живѣѭтъ мирно и братски, слѣдъ като се сдобиѭтъ съ свобода и правдини всичкитѣ жители на Балканския Полуостровъ. Антагонизмътъ, който сѫществува между нѣкои християнски народи на тоя полуостровъ, не би прѣдвѣщавалъ нищо добро за тѣхното политическо бѫдѫще, даже да бѣше прѣмахнѫто турското царство въ Европа“.

Съдържанието на книгата, помѣстено въ поканата, ни се вижда капитално и ний, като привърженници на тая идея, считаме за дългъ да ѭ прѣпорѫчаме на читающия у насъ свѣтъ, за да се запишѫтъ и улеснѭтъ изданието ѝ.

Цѣна само 1 левъ.

Адрессъ: *„Македонско Дружество“ София.*

ОБЯВЛЕНИЕ

Проданъ Нечевъ съобщава, на приятелитѣ и познайницитѣ си, че е отворилъ хотель въ гр. Силистра подъ име „Пловдивъ“

4 808 1

Българско Тър. Парах. Дружество

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 279

Дирекцията на Българското Търговско Параходно Дружество има честь да извѣсти на г. г. Акционеритѣ си, че отъ 1-й текущий мѣсецъ Май почва исплащането на дивидендитѣ по зл. л. 14.95 100 на всѣка акция срѣщу купона за 1893—94 год.

Исплащането се извършва отъ Дирекцията въ гр. Варна, отъ агенцитѣ на дружеството въ Бургазъ, Цариградъ, Балчикъ и отъ слѣдующитѣ лица и учрѣждения:

въ София отъ г-на Г. Гьорговъ
„ Руссе г-да Братия Ст. Симеонови
„ Разградъ отъ г-да Камбосовъ и Поповъ
„ Шуменъ отъ Шумен. Търг. Д-ство
„ О.-Пазарь отъ г-да Ст. Попови & Сie
„ Н.-Пазарь } отъ Шуменско Търговско
„ Прѣславъ } Д-ство въ гр. Шуменъ
„ Плѣвенъ отъ г-да Стоян., Върбен. &
„ Букурещъ отъ г-на Евлогий Георгиевъ

а въ всичкитѣ други градове суммата на дивидендитѣ напълно се внася на г. г. Акционеритѣ по пощата, слѣдъ като си испратятъ купонитѣ въ Дирекцията на Дружеството въ гр. Варна.

Купонитѣ прѣдварително се расписватъ на гърба отъ притежателитѣ.

гр. Варна, 1-й Май 1895 г.

Отъ Дирекцията

1—804 1

8-й Приморский на Н. Ц. В. Княгинята полкъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1032

8-й п. Приморский на Нейно Царско Височество полкъ, извѣстява на интетесующитѣ се, че длъжностьта старший писарь I-й разредъ (по строевата часть) е вакантна, съ прѣдвиденатa по бюджета заплата и двоенъ порционъ.

Който желае да заеме тъзи длъжность трѣбва да е билъ на свърхсрочна служба, или да е прослужилъ дѣйствителната си служба въ щаба на нѣкой полкъ, прѣимуществено по строевата часть, да е тоже съ звание младший унтеръ офицеръ и да заяви за това въ най-скоро врѣме, като прѣдстави документитѣ за своята служба и честность.

гр. Варна, 14 Априлъ 1895 год.

Командиръ на полка
Подполковникъ: **Поповъ**
за И. Д. Полковий Адютантъ
Поручикъ: **Паскалевъ**

3—788—2

Управление на Началника на Шуменский Гарнизонъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 77

гр. Шуменъ, 29 Априлий 1895 год.

Управлението на Началника на Шуменский Гарнизонъ обявява на интересующитѣ се, че на 15-й Май т. год. въ 9 часа прѣдъ обѣдъ въ помѣщението на сѫщото управление въ гр. Шуменъ, ще се произведе търгъ съ тайна кокуренция, за отдаване на прѣдприемачъ постройката на една нова казарма въ гр. Шуменъ.

Стойностьта на казармата ще възлиза приблизително на около осемдесетъ хиляди лева.

Искания залогъ за участие въ търгътъ е петъ на стотѣхъ върху общата сумма.

Перетрожката на търга ще се произведе на 17 Май т. год. пакъ въ 9 часа прѣдъ обѣдъ и въ сѫщото помѣщение.

Желающитѣ лица да вематъ участие въ търга, трѣбва да се съобразятъ напълно съ постановленията на закона за публичнитѣ търгове и тоя за снабдяванне войската съ прѣдмѣти „за въоръжение, облѣкло, храна и разни други потрѣбности“.

Поемнитѣ условия, планътъ, смѣтката и вѣдомостьта на единичнитѣ цѣни по прѣдприятието, могѫтъ да се прѣглѣждатъ всѣкий присѫтственъ день и часъ въ управлението на Началника на Шуменский Гарнизонъ въ гр. Шуменъ.

Отъ Управлението на Началника на Шуменский Гарнизонъ

1—806—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1024

Подписаний, Ж. Ивановъ, П. Сѫдебенъ Приставъ при Варненский Окрѫженъ сѫдъ, на Балчик. Участъкъ, на основание чл. чл. 1004 1025 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ трикратното обнародвание настоящето ми въ вѣстника „Черно-Море“ до 31-й день и съ право наддавание по 5 % въ 10 дневний срокъ въ г. Балчикъ ще продавамъ слѣдующо недвижимо имущество, принадлежаще на Али Риза Дервишъ Тахировъ отъ Балчикъ: 14|120 четиринадесетъ отъ сто двадесетъ части отъ една камакъ на воднага (рѣчна) воденица, състояща отъ два камака мѣстно произвѣдение и съ чугунени чаркови, съ всичкитѣ ѝ принадлѣжности за обработвание, Зданието е направено отъ камакъ съ керемиденъ покривъ, широко 9 м., дълго 9 м. високо 3 1|2 м.; до неѭ слѣпенъ единъ сайванъ (дамъ) до който пъкъ тоже слѣпено едно малко дюгенче, построени тоже отъ камакъ, съ покривъ керемиденъ, има дължина 20 м., широчина 7 1|2 м. височина 2 м. и 70 сантим., при съсѣдитѣ: пѫтъ, празно мѣсто и вода и воденицата на сѫщий. 1|120-та часть отъ единa камакъ е оцѣнена по 34 лева.

Тѣзи имущества ще се продадѫтъ за удовлетворение искътъ на Хюсеинъ Х. Мехмедовъ отъ Балчикъ по испълнителний листь № 2465 отъ 24 Августъ 1892 г. на Балчикский Мир. Сѫдия за остатокъ отъ суммата 15 напалиона, разноски 30 1|2 л. и тѣзи, които ще послѣдватъ по испълнението.

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката.

Интересующитѣ се могѫтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присѫтственъ день и часъ, въ канцеларията ми.

г. Балчикъ, 15 Априлъ ъ895 г.

П. Сѫд. Приставъ: **Ж. Ивановъ.**

3—796—2

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2647

Подписаний Д. Капитановъ П. Сѫдебенъ приставъ при Варненский Окрѫженъ сѫдъ, на I. Добрич. Участъкъ на основание чл. чл. 910—915 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, обявявамъ, че на 13 Май т. г. часа въ 9 прѣди обѣдъ на пазаря въ гр. Добричъ ще продавамъ слѣдующитѣ движими и недвижими имущества, принадлѣжащи на Слави и Илия Стамотовъ отъ с. Кара Куртъ, а именно:

I. на Илия Стаматовъ

1) Една желѣзна каруца съ сѫндъкъ, оцѣнена за 80 л. 2) Два коня, оцѣнени 60 л. 3) Единъ волъ, оцѣненъ 20 л. 4) Единъ волъ, оцѣненъ 20 л. 5) Единъ волъ бикъ, оцѣненъ 20 л. 6) единъ волъ, оцѣненъ 20 л. 7) Двѣ крави оцѣнени 30 л. 8) Една крава, оцѣнана 10 л. 9) Едно мъжко даначе, оцѣнено 10 л. 10) Двѣ тѫлета оцѣнени 15 л.

II. на Слави Стаматовъ

1) Два вола, оцѣнени 50 л. 2) Два вова, оцѣнени 40 л. 3) Двѣ крави оцѣнени 30 лева.

Тѣзи имущества ще се продадѫтъ за удовлетворение искътъ на Драгни Костадиновъ отъ г. Добричъ по испълнетелний листь № 1894 отъ 17 Декемврий 1894 г. на I Добрич. Миров. сѫдъ състоящъ се отъ 399 л. лихвитѣ 10% гъдишно отъ 16 Априлъ 1894 год.

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката.

Интересующитѣ се могѫтъ да се явѫтъ на означений день и чесъ на мѣстото и да наддаватъ.

г. Добричъ 1-й Май 1895 г.

Сѫдеб. Приставъ: **Д. Капитановъ**

1 807 1

Българско Търговско Параходно Дружество

БАЛАНСЪ

на 31-ий Декември 1894 година.

АКТИВЪ	лева	ст.	ПАССИВЪ	лева	ст.
Движими и недвижими имущества—Дружественнитѣ Параходи	1,082,522	57	Акционери	1,468,800	
Разни мобели	11,062	50	Българска Народна Банка, Вар. Клонъ	100,130	86
Българското Княжеско Правителство	604,259	46	Частни лица и учрѣждения	8427	38
Осигуряване на параходитѣ за 1895 г.	33,239	45	Печалби и Загуби	107,030	98
Съдържание персонала на параходитѣ — храна и пр.	1848	70	Запасенъ капиталъ	100,000	
Специални разноски по движението на параходитѣ (въглища и др. консомативни материяли останѫли за 1895 г.)	50136	40	Разни	3265	97
Канцелярски, освѣтление, отопление, писма, телеграмми и наемъ останѫли за 1895 г.	3566	29			
Кассата на Дирекцията	854	82			
Разни	165				
Всичко лева	1,787,655	19	Всичко лева	1,787,655	19

Забѣлѣжка. Общото акционерно събрание, слѣдъ като разгледа горнята равносмѣтка, удобри я съ слѣдующитѣ по нея измѣнения, а именно:

Смѣтката „Печалби & Загуби“ прѣдставлява споредъ горнята равносмѣтка . . . . лева 107030.98

Събранието прѣдвидѣ въ нея единъ чистъ допълнителенъ приходъ отъ пѫтници и ажио . . . . . . „ 5779.— лева 112,809.98

Събранието прѣдвидѣ въ нея единъ чистъ допълнителенъ расходъ . . . лева 14,159.48
и допълнително отдѣли за запасенъ капиталъ. „ 40,297.58—лева 54,457.06

Оставатъ дивиденди за раздавание за 1893 94 год. срѣщу I-я купонъ на акциитѣ лева 58352.92

отъ които слѣдва, че общий процентъ на дивиденда за акционеритѣ остава 3. 74 % или лв. зл. 14.95 срѣщу купона за 1893|94 год. а като се има прѣдъ видъ запасния капиталъ, отдѣленъ отъ печалбата за покупка на нови параходи, акцията на Дружеството на 31 Декемврий 1894 год. струва зл. л. 453-$\frac{16}{100}$

Директоръ: **Р. Ивановъ**

Счетоводитель: **Зл. Братоевъ**

1—805—1

Отговоренъ редакторъ: **Стати Г. Прѣславски**

Варна, Печатница П. [illegible]